

TOPLUMUN EN NADİDE BİRLİĞİ: "AİLE"

Aile kavramı zihnimizde "Anne, baba ve çocuklardan oluşan, toplumun en küçük birliğidir." tanımıyla özdeşleşiyor. Oysa bu ifade koşuşturmacalı bir günün ardından gölgesine sığındığımız "aile"mizi tanımlamak için ensiz kalıyor. Ailemiz; okyanusların limanlarında bizi yaşam tecrübelerine uğurlayan, rotamızı çizmemizde müessir olan ve dev okyanus dalgalarından çekip kurtaran sağlam bir bünyedir. Dolayısıyla huzur ve mutluluğa bu sağlam bünye ile kavuşmak isteriz. Ailede huzur ve mutluluk için ise hem ebeveyn olmak isteyenlere, hem ebeveynlere hem de çocuklara bazı görevler düşüyor.

Ebeveyn olmak isteyen kişiler; aile içindeki huzur ve mutluluğu elde etmek adına öncelikle kendilerine "Çocuğumuzu yetiştirmek için yeterli bilgi birikimi ve olgunluğu taşıyor muyuz?" sorusunu sormalıdır. Çünkü yetiştirilen bireylerin ruhsal ve mental açıdan sağlıklı olması için ailede sohbet, muhabbet ve inceliği tatmış olmaları gerekli bir unsurdur. Ebeveyn olanlar; sabırlı ve sağlıklı düşünmeye özen göstermeli, yerine göre tepki vermeli, çocuklarının farklı dünyalara açılan farklı pencereleri olduğunu kabul etmelidir. Çocuklar; sorumluluklarını bilmeli, kendini aileden ve dış dünyadan soyutlamamalı, aile huzurunu kaçıran tutum ve davranışlardan kaçınmalıdırlar. Aile üyeleri de bu amaç doğrultusunda birbirleriyle verimli dakikalar geçirmelidirler. Peki bütün bunlar neden gereklidir?

Bildiğimiz gibi toplumun en muteber ve nadide birliği ailedir. Muteber birliklerin her üyesi toplumda muhtelif izler bırakır. Aile içerisinde sevgi, saygı, anlayış görerek büyüyen çocuklar toplumda da aynılarını bulabilmek adına çalışmalar yapacaktır. Buna rağmen sevgi, saygı, anlayış görmeden büyüyen ya da cebine parası konup yüreğine sevgisi konmayan çocuklar toplum huzuruna ve mutluluğuna erişmek hususunda birtakım sorunlar yaşayacaktır. Özellikle değerli olduğu hissettirilmeyen, bir birey olarak fikirleri önemsenmeyen çocuklar ise kendini aileden ve toplumdan dışlanmış hissedecektir. İşte tam da bu yüzden aile içerisindeki huzur ve mutluluğu getiren her türden davranış, aileyi ve toplumu refaha ulaştıracak düzeydedir.

Özetle; ebeveyn olmaya karar veren kişiler ya da ebeveynler; yetiştirecekleri ve yetiştirdikleri çocuklara sığınacak bir liman olmalı, rotasını çizmeye yardımcı bir pusula olmalıdır. Unutulmasın ki yüreğine huzur ve mutluluk serpilmiş çocuklar ileride dünyaya kendilerine benzer bireyler getirecektir.

SEVGİ DÜKKANI

Bir zamanlar birbirlerine sevgilerini gösteremeyen ailelerin yaşadığı bir kasaba varmış. Aile üyeleri birbirlerini her ne kadar sevseler de gösteremezler ve birbirlerini sevmediklerini düşünürlermiş.

Bir gün kasaba sakinlerinin bu dertlerinden yararlanmak isteyen bir hilekâr sevgi sattığını söylediği bir dükkân açmış ve insanların ilgisini çekmiş. Gelen insanlara boş kutuları içlerinde sevgi varmış gibi satarmış. İnsanlarsa sevgilerin böyle gösterildiğini sansarlarmış.

Zamanla sevgi dükkânı ve kasaba gazetelere konu olmuş ve bir araştırmacı kasabaya gitmeye karar vermiş. Kasabaya vardığında ilk işi kasaba halkının hergün alışveriş yaptığı sevgi dükkânına gitmek olmuş, içeriye girmiş ve söze başlamış

- Bana 1 ton sevgi ver.

Şaşkın bakışlarla onu izleyen dükkân sahibi:

- Ben 1 ton sevgiyi nereden bulayım, demiş.

Araştırmacı hiç ciddiyetini bozmadan:

- Sen sevgi satabiliyorsun fakat 1 ton bulamıyorsun,doğrumu, diye sormuş.

Başının belada olduğunun farkında olan dükkân sahibi

- Yani şu an yok efendim yarın gelerseniz verebilirim, demiş

Araştırmacı:

- Bence ben gelmeyeyim sen git, demiş

Fakat dükkân sahibi bol kazançlı dükkânını bırakıp gitmeyi reddetmiş:

- Nasıl yani ben bunu yapamam, yapacak olsam da size sormam, demiş

Dükkân sahibinin bu restinden sonra araştırmacı farklı bir çare aramaya başlamış kısa bir süre sonra bulmuş madem bu adam sevgi satıyor bende sevgiyi bedava dağıtıyorum diye düşünmüş ve sevgi dükkânının tam karşısına masa ve sandalye koymuş ve iki tarafına sevgi dağıtıyoruz yazılı tabelalar yerleştirmiş. Kasaba sakinleri tabii ki para vermek yerine bedava olanı tercih etmişler.

Araştırmacı sevgi almak için gelenlere sevginizi göstermek için sevgi satın almanıza gerek yok birkaç güzel söz bir tebessüm yeterde artar diyormuş, artık sevgi dükkânına ne gelen varmış ne giden.Eskisi gibi kazanç sağlayamayan dükkân sahibi dükkânı kapatmış ve kasabadan ayrılmış.

Kasaba sakinleri de zamanla hiç bıkmadan sevgi dağıtıp aynı sözleri tekrarlayan araştırmacıya uymuşlar ve mutluluğa ve huzura ulaşmışlar. Mutluluk, huzur bu köyde yaşayan ailelerin üstüne öyle bir yuvalanmış ki, artık onların kendine ihtiyaç duymadığını anlayan araştırmacı kasabadan ayrılmaya karar vermiş. Günün ilk ışıklarıyla kalkan kasabalılar ne masa sandalyeyi aynı yerinde ne de araştırmacıyı kasabada bulabilmişler, araştırmacı onlar için sadece anılarında onlara sevmeyi öğreten biri olarak kalmış ve birden ortadan kaybolan bu mucize yabancının mutluluk öğretisi senelerce anlatılmış.

ZEYNEP VE AİLESİ

Yakamoz adında mis kokulu çiçeklerle ağaçların konuştuğu, tertemiz havası olan güzel bir köy varmış. Köyün insanları birbirlerine karşı çok saygılı ve yardımseverlermiş.Köyde büyük bir çiftlik varmış.Cafer adında biri yıllardır bu çiftliğin kâhyalığını yaparmış.Cafer eşiyle beraber küçük bir kulübede zar zor geçimini sağlıyorlarmış.Ama bu durum onların moralini bozmaz huzur içinde yaşarlarmış.Hep bir çocukları olsun isterlermiş ama yıllardır bir çocuk sahibi olamamışlar.Cafer ve eşi ümitlerini kaybetmeyip hep Allah'a dua etmişler.

Aradan yıllar geçmiş Cafer ve eşinin bir kızları olmuş.Adı Zeynep imiş.Evin tek ve yıllardır beklenen çocuğu olması nedeniyle Cafer ve eşi kızlarına çok değer veriyorlarmış.Bu durum kızlarını biraz şımartmış.Kızları Zeynep okula gider ve gittiğinde arkadaşlarında farklı bir şey görse hemen aynısından anne ve babasının da almasını istermiş.İlk başlarda Zeynep köyden çok sıkıldığını belirterek o istediklerini aldirmaya başlamış.Fakat babası Cafer'in durumu da bir yere kadarmış.Cafer ve eşi güzel bir dille kızının bu davranışının doğru olmadığını ve o kadar da iyi bir durumları olmadığını söylemişler.Zeynep anne ve babasını hiç anlamak istememiş.Sürekli şehirdeki çocuklarının yaşamına özeniyor ve o yaşamın köylerinde de olmasını istiyormuş.Bu yüzden sürekli anne ve babasıyla tartışmalar yaşıyormuş. Zeynep, sürekli köydeki okulundan kaçır,dersleri dinlemez ve ödevleri yapmaz olmuş.Artık Cafer ve eşi bu duruma dayanamamış ve kızlarıyla kavga etmişler.

O sırada köye şehirden kızıyla beraber bir kadın gelmiş.Köylülere kızının birini bir kazada kaybettiğini ve bir kız evlat edinmek istediğini belirtmiş. Onu köyden alıp şehre götüreceğini hem harika bir eğitim aldıracağını hem de kendi kızından ayırt etmeyeceğini kızıyla kardeş gibi yaşayacaklarını söylemiş. Kızıyla yaşit olmasını yani 14-15 yaşlarında biri olmasını istemiş.Kadın eğitilmiş,kıyafetiyle iyi görümlü zengin biri gibi görünüyormuş.Köylülerin aklına Cafer'in kızı gelmiş.Kadını Cafer'in evine götürmüşler. Cafer ve eşi kadınla konuşmuşlar ve Zeynep'in annesi kesinlikle böyle bir şeyin olamayacağını belirtmiş.Ama Cafer belki şehirdeki iyi bir eğitimin kızının bu durumunu düzeltebileceğini söylemiş.Bakarsın doktor öğretmen olur tekrar köyüne döner diye düşünmüş.Cafer'in eşinin pek gönlü olmasa da önce Zeynep'in fikrini almaları gerektiğini söylemiş.Kadın önce Zeynep ile yalnız konuşmak istediğini söylemiş.Zeynep'in anne ve babası izin vermiş.Kadın tatlı diliyle şehir yaşamını,oradaki insanları,okuyacağı okulu büyülü bir şekilde Zeynep'e anlatmış.Zeynep de zaten köy yaşamı ve ailesinden bıkmıştı.Her istediğini almamaları yüzünden ailesinin kendisini sevmediğini düşünmüş ve sevinçle kadınla şehre gelmeyi kabul etmiş.Kızları böyle isteyince Cafer ve eşi bir şey yapamamışlar.Oradaki eğitimiyle harika bir hayata sahip olacağını düşünmüşler.Annesiyle ve babasıyla vedalaşmış ve köyden ayrılmış.

Uzun bir yoldan sonra şehre kadının evine gelmişler.Kadın bir apartman dairesinde yaşıyormuş.Siyah duvarlı, eski, ürkütücü bir apartmanmış.Zeynep karşısında hayal ettiği evi bulamamış.Kadın Zeynep'ten kendisine efendi şeklinde seslenmesini söylemiş.Kadın hiç köydeki gibi

durmuyormuş.Eve girdiklerinde Zeynep tüm odalara bakmış.Efendisi Zeynep'e en küçük,rutubetli bir odayı vermiş.Oda da sadece bir yeryatağı eski püskü bir yorgan varmış.Kadın odanın camını gazete kâğıtlarıyla kapatmış.Zeynep gelenekadar bu oda hiç kullanılmıyormuş.Kadın artık bu odada kalacağını görevinin sadece eve hizmet etmek olduğunu lafından çıkarsa sonunun çok kötü olacağını söylemiş.Ve istenilmediği sürece dışarı çıkamayacağını söylemiş.Zeynep fark etmiş ki bu kadının asıl amacı evine bir hizmetçi, köle almakmış.Söylediği her şey yalanmış.Zeynep büyük bir hayal kırıklığına uğramış.Burada kalmayacağını annesi olsaydı kendisine asla böyle davranmayacağını söyleyip gitmeye kalkışmış.Kadın sinirlenerek Zeynep'i kolundan tutarak yere doğru itip kapıyı üzerine kilitlemiş. "Bir daha bu cürette bulunabilecek misin?Sabaha kadar aç,susuz kal da görelim" demiş.Zeynep ağlamaya başlamış.Ailesine ne kadar kötü davrandığını onları nasıl terk edebildiğini düşünmüş.Kadın kızına ise normal davranıyormuş.

Akşam olmuş.Kadın odasına çekilmiş ve uyumuş.O sırada Zeynep'in kapısı açılmış.Kapıyı açan o kadının kızıymış.Zeynep'in hemen buradan kaçması gerektiğini,annesi her ikisini de görürse kendilerini mahvedeceğini söylemiş.Zeynep kızın yüzündeki endişe ve korku dikkatini çekmiş.Kızın da kendisiyle beraber gelmesini istemiş.Kız böyle bir şey olursa annesinin kendisine çeşitli işkenceler yapabileceğini söylemiş.Demek öz kızına bile böyle davranıyormuş.Zeynep kızdan bir kalem istemiş ve avucuna ailesinin numarasını yazmış.Buradan ayrıldığında ailesini arayabilmek için.Zeynep hemen apartmandan çıkıp uzaklaşmış.

Koca şehirde ailesine nasıl ulaşacaktı? Kaldırımlarda yürürken karşı yolda bir polis görmüş.Heyecanla yola atlamış ve Zeynep'e bir kamyon çarpmış.Kamyonun kasasında camlar varmış. Birçoğu Zeynep'in üzerine devrilmiş.Polis hemen yanına koşmuş.Kızın avucundaki numarayı fark etmiş ve hemen numarayı aramış.Zeynep'in babası açmış ve bir sorun olduğunu anlamış.Zeynep hastaneye kaldırılmış.Hemen eşyle beraber Zeynep'in yanına gelmişler.Doktorlar cam kırıklarının Zeynep'in gözlerinde ciddi bir yaralanmaya yol açtığını ve kör olduğunu söylemişler.Annesi ve babası perişan olmuşlar.Zeynep kendine geldiğinde,göremediğini fark ettiğinde feryat figan ağlamaya başlamış.Ailesi yanına geldiğinde bunu hak ettiğini,sizlerin kıymetini bilemediğini söyleyip anne ve babasına sarılmış.Annesi bu duruma dayanamamış ve doktorla konuşmaya gitmiş.Gözlerinin kızına nakledilmesini istemiş.Doktor bunun mümkün olamayacağını söylemiş.Kadın yalvarmış,yakarmış yine de doktoru ikna edememiş.En sonunda annesinin gözü dönmüş ve masadaki kalemi gözüne saplamaya çalışmış.Siz gözlerimi almazsanız ben alırım.Kızım göremezken benim görmemin ne değeri var diyerek ağlamış.Doktor kadının ciddiyetini anlamış ve zor da olsa bu durumu kabul etmiş.Kadın ameliyat bitimine kadar bu olayın gizli kalmasını istemiş.Annesi kızının göz nakli olacağını ve kendisinin önemli bir işi çıkıp köye döneceğini söylemiş.Annesi ameliyata girebilmek için böyle bir yalan söylemiş.Kız tekrar görebileceğine çok sevinmiş.Annesinin bu durumda kendisini yalnız bırakmasına pek mana verememiş ama dönüşte köyde annesinin karşılayacağını düşünerek yine de mutlu olmuş.

Ameliyat başarılı bir şekilde gerçekleşmiş.Zeynep'in sargıları açılmış ve artık Zeynep çok iyi görebiliyormuş.Babasıyla beraber köye dönmüşler. Evlerinden içeri girdiklerinde Zeynep annesinin gözlerinin bandajlı olduğunu görmüş ve çok şaşırılmış.O an anlamış ki annesi kendisi için gözlerini feda edip kendisini karanlıktan kurtarmıştı. Annesinin bu büyük fedakârlığı gözlerini yaşartmış.Zeynep daha önce ailesinin bu sevgisini nasıl fark edemediğini düşünerek kendisini suçlamış.Bu acı sonlu dersi hayatı boyunca unutmayacaktı.Aile demek her zaman fedakârlıkta bulunabilmekmiş.Kimsenin kendisini ailesinden daha fazla sevemeyeceğini anlamış. Zeynep'in artık parada mülkte gözü yokmuş.Onun için en büyük zenginlik ailesiymiş.Hep annesi ve babasıyla kalacağını onları asla yalnız bırakmayacağını söylemiş.Zeynep'in artıken büyük hayali doktor olup annesinin gözlerine derman olabilmekmiş.Zeynep ve ailesi mutlu huzurlu yaşamlarına tekrar dönmüşler.

YELİZ KAYAHAN
10/C

ALBATROS KUŞLARI

Zamanın birinde bir çift yaşarmış. Bu çift sürekli kavga eder, sudan sebeplerle bile birbirlerini kırdırmış. Kadın arkadaşlarından etkilenir huysuzlaşmış, erkek annesinden etkilenir huysuzlaşmış. Bir gün bu kavgalara artık dur demek için ailenin en büyük dedesi çıkagelmiş bu çiftin evine. Bakmış kadın ve adam dedelerinin yanında kavga edemiyorlar gitmişler mutfağa. Tartışacakları zaman sürekli mutfağa gider olmuşlar. Bir saatte yedi defa gitmişler. Dede başlamış konuşmaya ama bir türlü tatmin edememiş çifti. Dede saatlerce düşünmüş ve sonunda bir karara varmış. Bu çifti büyü albatros kuşlarının bulunduğu dağa götürecekti. Çıkışlar yola, yolda da kaç göz hareketleri ederek tartışır olmuşlar. Sonunda gelmişler albatros kuşlarının bulunduğu dağa. Çift, albatros kuşlarını görür görmez içlerinde bir sevgi hissetmişler. Sanki kavga ettiği eşi değilmiş gibi bir anda sevgi ve huzur kaplamış içlerini. Artık kavga etmeyip sevgiyle bağlanmışlar birbirlerine. Yemek sofrasını toplarken, ev işlerini yaparken, en zor günlerinde birbirlerine sınıksız bağlanmış bu çift. Asıl büyü albatros kuşlarında değil içlerinde saklı olan o gizli aşka inanmadıklarındanmış. Asıl önemli olan aile içinde birbirlerine duyulan güven, yardımlaşma, saygı, sevgi olmuş. Çünkü güven, yardımlaşma, saygı, sevgi olmazsa ailenin yapı taşları sağlam olmazmış. Ufacık bir depremde yıkılır, deprem sonrası tsunamide ise tamamen ortadan kalkarmış.

KIZIMIZ SEVGİ

Bu Sevgi, 17 yaşında. Hayatı boyunca adının anlamını yaşadı mı, yaşattı mı bilmiyor. Hayvanlara karşı sevgisi, sabrı, hoşgörüsü ve vicdanı bu denli bol iken insanlara karşı hep uzak durmayı, güvenmemeyi ve onları sevmemeyi tercih etmiş. Belkide yaşadığı olayların sonucu ve izleriydi bu hisleri ve düşünceleri. Türkiye'nin bozkırlarında bir köyde yaşıyordu ailesi ile. Çok çalışıp ilçede güzel bir lise kazanmıştı, tatillerde hep evdeydi, ev işleri ile ilgilenirdi. Beş kardeşlerdi, en büyükleri Sevgi idi haliyle biraz fazla sorumluluk vardı omuzlarında Sevginin. Yaşadığı ev köydeki diğer evlerden farksızdı, hayvanlar için damları ve kendi kaldıkları evleri vardı. Ağustos ortalarıydı, komşularının torunları şehir dışından gelmiş ve o gün öğleden sonra Sevginin kardeşleri ile oynamaya gelmişlerdi.

Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu, kapı çalındı ve Sevgi kapıyı açtı, karşısında kendi yaşlarında güler suratlı bir genç gördü. Çocukları almaya geldiğini söyledi, Sevgi çocukları çağırdı ve gittiler. Gencin isminin Yusuf olduğunu öğrendi. O gün Yusuf Sevgi'nin babası ile annesinin kavgasına şahit olmuştu, kötü kelimeler kullandıklarını duydu Yusuf, Sevgi çok utandı. Annesi kavga ederken hep o evden gideceğini söylerdi. O evde huzurun ve mutluluğun yerini nefret ve öfke almıştı. Sevgi annesinin bir gün gideceği korkusu ile büyümüşü, diken üstünde yaşadığını düşünürdü. Babası hep bağırırdı, alev püskürtürdü hep. O alev ile kardeşleri çoktan yanmışlardı. Babasının öfkesine dayanamayan Sevgi kardeşlerinin bu hali gördükçe çok üzülüyordu. Kardeşleri de artık sinir küpü olmuşlardı. Çocuklar anne ve babalarından hep bir şeyler alırlar iyi ya da kötü ne bulurlarsa.

Sevgi adeta bir uçurumdan düşüyordu eline ilk değen, gözüne ilk çarpan dala tutundu. Yusuf ile görüşmeye başladılar, birbirlerinden hoşlanıyorlardı. İki insan birbirini ne kadar iyi anlarsa o kadar iyi anlaşılırdı. Yusuf ile Sevgide öyleydi. Sevgi artık duvarları öfke kokan o evdeki yaşanan olayları umursamıyordu. Çok mutluydu. Annesi ve babası onun yalnızlığını anlamıyorlardı, köyde konuştuğu hiç arkadaşı da yoktu. Artık Yusuf vardı, Yusuf ona karanlık gecede gülümseyen ay gibi gelirdi hep. Yaz bitmek üzereydi artık Yusuf evine dönmek zorundaydı. Evine gidmeden trafik kazası yüzünden hayatını kaybetmişti. Sevgi haberi alınca yıkıldı, dersleri de kötüye gidiyordu hep. Sevgi yalnızlığında boğulmaya başlamıştı artık. Kaldığı pansiyondan hafta sonları eve hiç gelmiyordu artık. Ailesi de Sevgiyi iyice unutmuş gibiydiler. Annesi günler sonra çok güzel bir şey yaptı. Hep beraber bir uzmana gittiler. Tüm aile fertleri birlikte poliklinikte kendileri ile ilgilenen doktorlar ile dertleştiler. Bu onlar için çok faydalı oldu. Bir ay boyunca uzmana anlatılan hayat hikayelerinin hepsinin sonu aileye varıyordu. İyilik de kötülük de aileden öğreniliyordu. Zamanla yaşanan olumsuzlukların yerini güzel şeyler almaya başladı. Evleri artık huzur kokuyordu, sevgi kokuyordu. Sevgi dersleri ile ilgileniyordu. Kalbinde hep Yusuf, aklında dersleri vardı. Ailesindeki huzurdan besleniyordu. Mutluluğu ve üniversiteyi kazandı. Annesinin attığı o minik adım çok güzel bir biçimde sonuçlandı. Her çocuk sevgiyi ve huzuru hak eder ve ailesinden hep güzel özellikler kazanmaya hedefler ama ebeveynler de bu konuda çocuklarına yardımcı olmalı, onların kalplerini doyurmalı.